

iemand van kent, kan boeiend zijn en inzichtverhogend werken op relationeel vlak. Dat hoeft niet direct 100% therapeutisch te zijn.

Vorig leven als Yupik

Zo kwam ik zelf een keer tijdens een reïncarnatie-visualisatie in een vorig leven terecht waar ik mijn huidige ouders tegenkwam. Verrassend, want ik zocht antwoord op de vraag waarom ik pijn had aan mijn arm. Ik was niet naar ze op zoek in een vorig leven, ik kwam ze per ongeluk tegen. Voor zover je van niet toevallig kunt spreken, natuurlijk. Hieronder een samenvatting van wat ik zag tijdens die visualisatie, aangevuld met enkele inzichten. Ik moet me een wereldbol voorstellen met landen waartoe ik me aangetrokken voel. Ik denk aan fijne, zonnige, warme vakantielanden: Bali, Mexico, Portugal.

Dat warme, zonnige gevoel verandert als ik me op mijn pijnlijke, linkerarm en -schouder concentreer. De vingers van mijn linkerhand tintelen. Mijn arm voelt een beetje dood aan, koud. Ik concentreer me opnieuw op de wereldbol. Of ik wil kijken bij welk land die tintelingen in mijn arm horen? Bij welk vorig leven?

Plotseling heb ik het gevoel naar de aardbol toe te worden gezogen: ik zie eerst noordelijk Europa dichterbij komen, daarna Alaska, in de buurt van de poolcirkel. Daarnet dacht ik nog aan zonnige vakantieoord en warm weer, nu aan een koud, wit winterlandschap. Ik zet mijn voeten denkbeeldig stevig neer op de grond en bevind me in een witte, stille wereld. Overal sneeuw en ijs om me heen, zover ik kan kijken. Het is alsof ik een stevige, ijsskoude wind voel. Grote sneeuwvlokken razen om me heen.

Wanneer ik de instructie krijg mezelf goed te bekijken en mijn lichaam te voelen, zie ik dat ik een man ben van gemiddelde leeftijd. Type Yupik/Eskimo met platte, schuine ogen en getinte huid, maar honderden tot duizenden jaren geleden. Ik loop voorovergebogen tegen de wind in over een besneeuwde ijsvlakte. Het is koud, heel erg koud. Overal sneeuw en ijs.

Van top tot teen ben ik gehuld in beigebruin gekleurde dierhuiden. Het warme bont zit aan de binnenkant tegen mijn huid aan, suèdeachtige spul vormt de buitenkant. Ik heb een soort moonboots aan van dierhuid, primitief aan elkaar genaaid met draadachtige dingen, ik vermoed pezen. Simpele, maar effectieve voet- en beenbescherming tot over de knie. Eenvoudige lichaamsbedekking voor borst en rug met daaraan vast iets wat lijkt op een capu-

chon. De randen zijn versierd met roodbruine vierkantjes. Aan mijn handen heb ik grove wanten, gemaakt van zachte, soepele dierhuid.

Ik weet dat de vrouw met wie ik samenleef deze wanten met liefde voor me heeft gemaakt. Ze heeft mijn kleding versierd met diverse geometrische patronen. Als ik aan mijn vrouw -en onze drie kinderen denk- voel ik liefde. Ik word warm van binnen. We wonen in een onderkomen van gestapelde blokken ijs. Dat ziet er vrij rommelig uit.

Ik ging er altijd van uit dat iglo's mooi rond waren, verbaas me over wat ik zie. Ik moet denken aan een leraar van de lagere school, uit mijn huidige leven. Ik hoor het hem nog zeggen: 'Eskimo's gebruiken wel twintig verschillende benamingen voor het woord sneeuw'. Buitengewoon fascinerend vond ik dat. Dat lijkt me nu volkomen logisch. Er is daar niets anders dan sneeuw, sneeuw en nog eens sneeuw. Wel handig als je de juiste status van sneeuw kent: zacht, hard, plakkerig, los, wit, geel, grijs, etc.

Herkenning

Als ik me een prettig moment moet voorstellen, zie ik mezelf in innige omhelzing staan met mijn Eskimovrouw. We wrijven onze wangen/neus tegen elkaar aan. Ik zie het mezelf doen. Warm, gezellig, vertrouwd. Voel haar neus tegen mijn wang en lach mijn spleetogjes dicht. Wat een plezier! Onze beide hoofden dicht tegen elkaar, bont-randen van onze mutsen wiebelen mee op onze hoofdbewegingen. Plotseling weet ik ineens heel zeker dat mijn vrouw daar, nu mijn huidige vader is. Ze lijken qua uiterlijk helemaal niet op elkaar,